

Als ik alleen
eindig in een
tehuis, wie komt
er dan voor mij?

Onderbuik gevoel

Simone Sinjorgo (53) wist al heel lang dat ze geen moeder zou worden. Ze is nu lichaams- en relatietherapeut en werkt met mensen met een onvervulde kinderwens. Ze heeft een relatie.

“Ik voelde dat er iets niet klopte. Toen ik door een terugkerende blaasontsteking bij de gynaecoloog terechtwam, vertelde ik haar over mijn onderbuikgevoel. Ze regelde een onderzoek waaruit bleek dat ik een misvormde baarmoeder heb. Mijn ex-man bleek later ook nog verminderd onvruchtbaar.

De arts stelde IVF voor, maar dat vonden wij te heftig. Het idee dat het op de natuurlijke manier niet zou lukken, konden we nog nauwelijks bevatten. Hoe moest het dan met mijn droombeeld van een boerderij waar onze kinderen rond zouden lopen? Zou dat dan niet gebeuren?

Toen kunstmatige inseminatie op niets uitliep, besloten we toch voor IVF te gaan. We begonnen met proberen toen ik 29 was en waren inmiddels vier jaar verder. We woonden destijds in het buitenland en durfden daar geen IVF te doen. De behandelingen bleken heftig en pijnlijk. Er vond geen bevruchting plaats en toen wisten we: dit is einde verhaal. Weer dat onderbuikgevoel. Adoptie of het verzorgen van pleegkinderen was voor ons geen optie. We wensten een kindje van ons tweeën.

De keuze om te stoppen met de behandelingen was loodzwaar maar tegelijk een opluchting. Zo lang in hoop leven vreet energie. Het heeft jaren geduurd voor ik er niet meer dagelijks mee bezig was, ook al zette ik de knop vrij snel om voor mezelf. De Rotterdamse in mij vond: niet lullen, maar poetsen. Gewoon doorgaan.

Ik verloor mezelf in mijn werk en veel sporten. Ik wilde altijd wat te doen hebben, niet hoeven nadenken. Ik was vaak verdrietig, maar stopte het weg en linkte het ook niet altijd aan mijn kinderloosheid. Op een dag kon ik niet meer, mijn lichaam was helemaal op. Ik dacht dat ik alleen een rughernia had, maar de bedrijfsarts stelde ook een burn-out vast.

Ik zocht hulp en ontdekte hoe groot het verdriet was dat ik jarenlang had weggestopt. Ik voelde me mislukt als vrouw, maar zei het niet. Ik voelde me een moeder, maar was het niet. Ik voelde me waardeloos, maar deelde het niet. Al die tijd kon ik niet naar mezelf kijken. Ik vond mezelf niet mooi en nu pas realiseer ik me hoe verdrietig het is dat ik zo lang niet heb gezien wie ik werkelijk was.

Gewoon een leuke vrouw, zeker niet minder dan een ander. Mijn huwelijk is uiteindelijk gestrand. Niet vanwege de kinderloosheid, maar misschien hadden we er wel meer over kunnen praten. Over de kern: wat doet het écht met jou? In plaats van alleen het oppervlakkige verdriet. Maar dat is achteraf praten.

Inmiddels woon ik samen met mijn nieuwe partner en onze hond Louis. Leon heeft ook geen kinderen en we kunnen elkaars verdriet en gemis goed begrijpen. Ik heb me laten omscholen tot therapeut en daarin vind ik voldoening. Inmiddels heb ik een fijn leven. Ik lig niet meer elke nacht wakker van mijn kinderloosheid. De pijn is naar de achtergrond, er is nu acceptatie.

Er begint een nieuwe fase waarin vriendinnen trots kirren over kleinkinderen en de ene na de andere foto delen. Met de feestdagen zie ik dat zij een gevulde tafel hebben met kinderen en kleinkinderen. Dat ik ook geen oma word, is een nieuwe pijn waar ik nog geen plek voor heb gevonden. Soms denk ik aan later. Wat als ik alleen achterblijf en in een verzorgingshuis terechtkom... wie komt er dan voor mij?" ■